

Exempel på en av berättelserna ur nedanstående bok.

Henrik Linde 2021-08-02

**BILL DEN
OFÖRBÄTTERLIGE**

UNGDOMSBOK

AV

RICHMAL CROMPTON

BEMYNDIGAD ÖVERSÄTTNING FRÅN ENGELSKAN
av ARNE LÖNNBECK

STOCKHOLM 1947
BOKFÖRLAGET ARDOR

THOMAS
HENRY

"Nu måste du leka med mig", läspade Violet Elisabeth
ljvt. "Jag leker inte med småflickor", svarade Bill
föraktfullt. (Se sid. 30.)

EN LITEN EVA

”Skogsvillan” stod större delen av året tom, men ibland hände det att folk hyrde den, mestadels som semesterbostad. Denna sommar beboddes den av herrskapet Bott med dotter. Namnet Bott var bekant över hela England, alldenstund det återfanns på de flesta annonstavlor. ”Botts sås” var helt enkelt oundviklig, om man ville behålla livet, ja utan ”Botts sås” var maten giftig, och man kunde sluta äta allt i matväg utom ”Botts sås”. Mr Bott hade, tack vare snälla medmänniskor, blivit stormrik och lika fet och rund som hans egna såsflaskor ...

Bill råkade sitta på ett staket vid vägen, när Botts stora bil med det inbyltade äkta paret och dottern susade förbi. Men Bill blev inte intresserad, allra minst av lilla miss Violet, som satt bredvid sin barnsköterska. Han satt och täljde på en träpinne och hade roligt åt Jumble, som nappade efter träflisorna, vilka stänkte omkring. Men Bill hade i alla fall sett en skymt av ett lockigt, ljust hår och en luftig vit klänning. Han tittade hånfullt efter bilen.

– Usch! Sade han med djupt förakt i rösten. En jänta!
Och så återtog han täljandet ...

*

Mrs Brown träffade Mrs Bott i prästgården, och sin vana trogen gjorde sig den senare genast bekant genom att tala om sin reumatism, Mr Botts krångliga lever och lilla Violets slarviga sköterska.

– Hon bara läser sina romaner jämt, se! Ni måste snart titta in till oss, fru Brown, och tag med er den lille gossen ... för ni har ju en rar liten gosse, eller huru?

Mrs Brown tvekade. Hade hon verkligen en ”rar” liten gosse? Det lät underligt. Mrs Bott missförstod hennes

tveksamhet. Hon lade en fet, ringbrydd hand på Mrs Browns knä.

– Ack, kära ni, jag förstår så väl, att ni väljer gossens sällskap – men var lugn! Violet är *mycket* väluppfostrad ... hon för sig som en liten hovdam nära på!

– Det är inte det ... sade Mrs Brown hjälplöst.

– Då väntar jag er när som helst, sade Mrs Bott. Hon tog Mrs Browns tystnad för ett jakande.

*

– Jag? sa Bill uppbragt. Ska' jag gå till den där jäntan? Jag ?

– Det är en fin och rar flicka, Bill!

– Jag såg nog henne, sade Bill medlidsamt. Lockar å' allt möjligt så'nt ...

– Du måste följa med. De väntar oss.

– Jag kommer inte å' säga ett knyst, upplyste Bill beslutsamt.

– Men du måste *leka* med Violet, sade Mrs Brown.

– Leka? Upprepade Bill. Leka ... med en jänta? Usch!

Några dagar senare gick en välklädd men blek och förtvivlad Bill på visit till Skogsvillan. Under hela vägen teg han envist. Han var mållös av fasa och förakt, och hans mor kastade oroliga blickar på honom.

En pråligt klädd Mrs Bott satt i ett pråligt utstyrt rum. Hon reste sig leende och räckte fram en hand, som tyngdes ned av blixtrande ringar.

– Så roligt, att ni äntligen kom med er lilla raring!

Leendet dog bort, när Mrs Bott mötte Bills blick.

– Jag hade nog föreställt mig honom lite annorlunda, sade hon matt, men han är säkert snäll och rar!

Bill hälsade hövligt men iskallt och satte sig stel som en bildstod. Håret satt som smetat på hans huvud.

– Vill ni se på en bok med ”gubbar” i? frågade Mrs Bott.

Bill teg, och hon vände sig hastigt till Mrs Brown för att åter berätta om sin reumatism, Mr Botts lever och barnsköterskans slarv.

Men så kom Violet, vars ljusa hår genom ideligt krusande stod som en sky runt huvudet. Det hela såg nästan äkta ut. Violets lilla ansikte såg ut som smultron och mjölk. Hon sköttes så väl, att hon gott kunnat få hederspris på en utställning av välvårdade barn ... Men finast av allt var ändå hennes dräkt. Hon var iförd en vit, luftig och spetsfylld klänning med blått skärp av siden – där nedanför stod spetsklänningen ut som en dansöskjol. Sedan syntes de bara benen, som försvunno i låga vita silkesstrumpor och vita skor av fint skinn.

Förfärad stirrade Bill på denna uppenbarelse.

– God afton, sade Violet ljuvt.

– Go'afton, svarade Bill dystert.

– Violet, tag ut den lilla raringen i trädgården, sade Mrs Bott. Där kan ni leka nätt!

Bill och Violet såg kritiskt på varandra.

– Kom, gosse! sade hon till sist med utsträckt hand.

Bill låtsades inte se denna och gick som en dödsdömd ut i trädgården. Hans mor såg ängsligt efter honom ...

– Vad heter du? frågade Violet läspande.

Bill tyckte, att när man var så fänigt klädd som denna "jänta", hörde det nästan till, att man också läspade. Det var då för väl, att ingen av kamraterna såg Bill just nu i denna förnedrande situation i sällskap med den löjligt utstyrda barnungen ...

– Bill Brown, sade han mekaniskt och tittade bort.

– Hur gammal är du?

– Elva ...

– Jag heter Violet Elisabeth Bott, läspade hon. Bill sade inte ett ord.

– Jag är sex år.

Bill teg fortfarande och stirrade bort i fjärran.

– Nu måste du leka med mig, Bill!

Bill kastade en kall blick på henne,

– Jag leker aldrig med *småflickor!* utbrast han föraktfullt.

– Känner du inga små flickor då? frågade hon vänligt, oberörd av hånet. Men nu ska' vi leka!

– Jag vill inte! Det är inget livat, alls!

Violet gapade av förvåning.

– Tycker du inte om flickor?

– Jag? sade Bill upprörd. Jag vill vara i fred.

– Tycker du inte om mig? frågade Violet häpen.

Bill såg hur hennes läppar darrade och de blå ögonen fylldes med tårar.

– Jag tycker om dej, Bill. Tycker du inte om mig?

Bill tittade förfärad på henne.

– Säg, att du tycker om mej!

Bill teg. En stor tår trillade ned för hennes rosiga lilla kind.

– Jag gråter för din skull, snyftade Violet, för du vill inte säga, att du tycker om mej ...

– Jag ... jag ... tycker om dej, sade Bill utom sig. Jaa då ... men lipa inte, för jag tycker om dig!

Violet log genom tårarna.

– Jag är så glad, sade hon enkelt. Du tycker ju om alla små flickor, inte sant?

Bill stod där hjälplös – Bill, som var rödskinn, sjörövare, äventyrare och kvinnohatare.

– Säg att du tycker om alla små flickor! sade Violet med nya tårar. Säg?

Bill reds som av maran. Han och hon stodo mitt för salongsfönstret, och när som helst kunde någon vuxen människa dyka upp. Vad skulle de tro, när de såg henne gråta?

Bill stod inte ut med att se henne gråta. Han var ängslig och villrådig.

– Ja, sade han, det gör jag, må du tro!

Åter log hon soligt genom sina tårar.

– Vill du vara en liten flicka?

– Ja, jaa då! suckade Bill olyckligt.

– Kyss mej! sade Violet hänryckt.

Bill var slagen ... han strök sin kind mot hennes.

– Kyss mej ordentligt.

– Jag kan inte bättre, bekände Bill.

– Jaså? ... Nu ska' vi leka en saga – jag ska' lära dej!

På hemvägen frågade Mrs Brown, som alltid hyste ett svagt hopp om *Kvinnans* goda inflytande över Bill, om Bill "haft roligt". Bill hade hela eftermiddagen lekt skogstroll och Violet fedrottning. Så snart Bill velat sluta sagoleken, hade Violet brustit i gråt. Kunde inte Bill känna sig bitter?

– Om alla jäntor ä' lik henne, sade Bill, å' de' finns hundratals i världen, då ä' de' ju hemskt!

*

Bill kände sig som en ny människa, när han följande dag visslande och med Jumble i hälarna gav sig av över fälten för att träffa Ginger och Douglas.

– Du kom aldrig i går? var deras hälsning till ledaren.

– Nej, jag var på tejudning.

–Var då?

– Det gör detsamma, sade Bill kärvt.

Bill blev plötsligt rädd vid minnet av vad som varit ... tänk om någon sett något eller visste, vad som hänt? Han rodnade och måste, för att återvinna självbehärsknigen, ge Ginger en knuff och slå av Douglas' mössa. Och så vandrade de alla framåt vägen.

– Vad ska' vi hitta på, undrade Ginger.

Det var gassigt i solen. Och ledigt från skolan. De hade varandra och en hund. Vad kunde man mera begära av livet?

– Rövare, va? Framkastade Bill.

– Var? Frågade Douglas.

– Skogen vid Skogsvillan ... och jaga Jumble.

– Men den gamla skogvaktaren skvallrar för dom därhemma? ... invände Ginger.

– Han kan försöka! sade Bill trotsigt.

Bill var åter sig själv. Den elaka gårdagsdrömmen dunstade bort ... Han kastade en sten åt Jumble och uppgav ett vilt stridsrop. Och så gingo de alla in i skogen. Bill ledde tåget. Han var nu åter banditen och kvinnoföraktaren! Allt, som var hänt, var bara en dröm. Flickor tordes ju inte ens tala till honom! Skulle han, sjörövaren och "tjuvarnas konung", ha lekt sagospel med en – *jänta*? Aldrig i livet.

– Bill!

Han vände sig om, och hånleendet frös fast på hans läppar. Ty bakom dem på skogsvägen syntes en liten vitklädd flicka, barhuvad och med flygande, ljusa lockar.

– *Söta* Bill, ropade hon. Jag såg dig från barnkammarfönstret, och så rymde jag, för *fröken* höll på och läste i en bok. Nu måste du leka med mig igen – vi hade så livat igår!

Bill fick inte fram ett ord. Lyckligtvis var han inte ensam – men vad kunde inte Violet berätta för hans vänner?!

– Gå din väg! sade Bill till sist i hotfull ton. Vi leker pojklekar, vi!

– Vi gillar inte *jäntor*, intygade Ginger.

– Jo, det gör Bill, sade Violet sårad. För det sa' han igår! Han tycker om *alla* små flickor ... han vill gärna vara en flicka. Han gav mej en kyss och lekte med mej!

Bill blev illröd i ansiktet.

– Å! sade han som om han hört en otrolig lögnhistoria.

– Så var det, envisades Violet.

Hon lät trovärdig, och Ginger och Douglas tittade kallt på sin ledare, ja, även Jumble verkade besvärad av husbonden.

– Kom nu! sade Ginger. Vi har inte tid att stå här hela da'n och prata med en *jänta!*

– Jag går med, för jag vill leka med er, sade Violet.

– Vi ska' leka pojklekar, som du inte gillar, sade Douglas diplomatiskt.

– Såna tycker jag om, sade Violet med tårar i sina blå ögon. O, låt mej vara med!

– Allright, sade Bill. Vi kan inte hindra henne. Men bry er inte om henne! Hon blir nog snart trött, ska' ni se ...

De gåvo sig av. Tyst och skamsen följde Bill efter de andra.

*

I en sänka i skogen fanns en liten tjärn, som fyllts på av nattens regn. Naturligtvis kunde man gå runt pölen på torr mark, men dylika omvägar föraktade Bill och hans vänner djupt ... de låtsades tro, att vägen gick just genom pölen och att de skulle drunkna, om de gingo åt sidan.

– Kvicka er! kommenderade Bill med nyvaknat mod. Men glöm inte, mina tappra kamrater, att ett steg åt sidan betyder bleka döden för er! Bry er inte om *henne!*

Violet kom sist, strålände lycklig. Ingen vände sig om för att se efter henne – men sneglade ändå efter henne. Med små förtjusta skrik klev hon fram i smörjan.

– Så härligt! Det skvalpar så lustigt i skorna! Pojklekar är roliga!

Och så klev hon med gråbruna skor och halvstrumpor upp ur dyn ...

– Ska' vi göra om det?

Pojkarna svarade inte utan fortsatte tigande, medan Violet muntert hoppade efter dem. De hade varsin kvist, som de slogo omkring sig med på buskar och träd. Violet fick tag på

en gren och härmade dem efter bästa förmåga. Och så kommo de ut i en skogsglänta, där det växte massor av björnbär.

– Ät tappra kamrater! uppmanade Bill. Om vi inte hittat dom här bärena, hade vi svält ihjäl ... men bry er inte om, ifall hon inga får eller river sig, för då blir vi av med henne!

De kastade sig över buskarna. Violet som de andra.

Hon stoppade munnen full med bär, och snart började hennes rosiga lilla ansikte se ut som ett björnbär. Hennes händer voro mörkröda, och klänningen var ej längre vit och fin ... den såg hemsk ut. Håret stod i alla väderstreck, och överallt hade hon skråmor efter taggarna. Men hon bara åt och åt ...

– Jag äter mer än ni! ropade hon. Våldigt mycket! Är det inte livat, säj?

Pojkarna stirrade nästan beundrande på Violet. Men skulle de få skulden för att hon såg så ryslig ut?

Därpå vandrade de alla vidare. På ett tecken från Bill kröpo de på alla fyra en bit – Violet också.

– Titta! ropade hon stolt. Är jag sämre än ni?

– Tsst! varnade Bill hotfullt.

Violet teg verkligen en stund.

– Leker vi *djur*? frågade hon till sist.

– Tig!

Violet tystnade men viskade till Ginger:

– Jag är en snigel – vad är du?

Ginger svarade inte, och när all fara var över, reste de sig upp-

– Vi har vilselett fienden, sade Bill glatt. Men faror lurar överallt. Vi ska' ge oss in i *djungeln* igen, så slipper vi henne snart!

De lämnade vägen och gåvo sig in i den täta buskskogen. Sist kom Violet. Hon kämpade sig tappert fram. Efter henne fladdrade här och var små tyglappar, och håret var ännu oredigare än förut.

– Så livat! sade hon bara.

Bill stannade under ett stort träd.

– Nu ska vi vara rödskinn å' gå ut på jakt! Jag ska' vara "Starka Hjärtat", Ginger får vara "Falkansiktet" och Douglas "Blixtrande Ögat"!

– Jag då? sade den oigenkännliga Violet.

– Jag då? härmade Douglas.

Violet brast inte i gråt eller rusade hem, nej, hon skrattade muntert.

– Vad det låter livat! utbrast hon. Om igen, snälla du.

Douglas var slagen

– Du *får* inte leka med oss!

– Snälla, söta ...

– Nej, ge dig åv hem!

Bill och Ginger måste beundra honom.

– Söta, rara ...

– Nej!

Violet's ögon fylldes av stora tårar.

– Nu gråter jag, sade hon förebrående. Söta, lilla Douglas ...

Douglas vacklade – och besegrades.

– Kanske, mumlade han.

– Tack, söta Douglas. Vad ska' jag vara?

– Eftersom du vill, att hon ska' vara med, ä' de' välan bäst, att hon ä' en *squaw*?

– Vad ä' det?

– En indian kvinna, som aldrig törs säga ett knyst! upplyste Ginger överlägset. Vi går på jakt, å' du får vara kvar här å, laga våran mat!

– Alright, sade Violet. Kyss mej, innan du går!

Ginger stirrade rädd på henne.

– Du måste ... du ska' gå på jakt å' jag ska' laga mat, å' därför måste du kyssa mej!

– Nej, sade Ginger.

– Snälla, söta Ginger! Sade Violet och höll fram ansiktet.

Djupt rodnande snuddade Ginger med sin mun vid hennes kind. Bill, som nu återvunnit sin självaktning, fnyste föraktfullt. Douglas var besegrad. Ginger hade blivit tvungen att kyssa henne. Vem kunde längre skratta ut Bill? Och vad de sågo skamsna ut, sedan ...

– Adjö, kära ni, sade Violet lyckligt, nu får ni gå och nu ska jag laga mat!

Belåtna försvunno rödskinnen.

*

Den roliga indianleken var över, och de hade gjort upp en rökbolmande liten lägereld, som förändrat Violets björnbärs-röda hy till svart ...

– Nu går vi ut på äventyr! sade Bill.

Och så vandrade de vidare i gåsmarsch, Jumble först, Violet sist i raden. Framför dem syntes en annan liten pöl, och Violet ropade till av glädje.

– Jag först, ropade hon.

Hon rusade fram – och föll pladask i smörjan men reste sig strax, nedsmord från topp till tå ... bara tänderna lyste vita, när hon log.

– Jag snavade bara lite, sade hon.

Plötsligt hördes en grov och ilsken mansröst från den närbelägna skogsvägen.

– Ser man på! så'na små rackarungar! Å, ett hundkräk! Men vänta, ni ...

– Skogvaktaren, viskade Bill. Spring för era liv! Kom Jumble!

De rusade genom snåren.

– Vänta! ropade Violet. Ni springer så fort.

Ginger och Douglas vände om och hjälpte henne. De rusade in bland de tätaste snåren, där förföljarna hade svårt att ta sig

fram. Sist nådde de en öppen plats, där en näpen liten stuga stod med dörren vidöppen. Ingen människa syntes till.

– In hit! Flämtade Bill. Här ä' tomt! Vi gömmer oss här, tills dom har gått!

De fyra sprungo in i ett tomt litet kök, och Ginger stängde dörren.

– Här ä' så sött, flämtade Violet.

– Vi gömmer oss där oppe, sade Douglas, ifall dom skulle titta in här!

De rusade uppför trappan och in i ett fint litet sovrum.

– Titta ut genom fönstret å' tala om, när dom gått förbi, sade Bill, för se'n så smiter vi iväg.

Douglas tittade ut och ryckte till.

– Dom ... dom kommer hitåt, viskade han.

Plötsligt hördes männens röster på nedre botten.

– Jaha ... här har dom rackarna gått in! Titta så'na fotspår! Vad tror du gumman min ska' säja?

– Dom ä' där oppe ... titta på märkena i trappan!

Bill gick till fönstret med Jumble under armen.

– Här kan man klättra ner, sade han.

Bill svängde ena benet över fönsterposten, och Jumble höll sig krampaktigt fast med tassarna om Bills hals. Det var inte lätt att ha Bill till husbonde – det betydde ständiga äventyr!

– Snälla, söta, tänker ni lämna mej? hördes med ens en darrande liten röst.

Bill klev åter in i rummet.

– Vi kan inte lämna henne, sade han.

Tysta stirrade de alla på dörren. Fotstegen närmade sig, och dörren rycktes upp av två skogvaktare.

– Sesådärja, era små uslingar, nu ä' ni allt fast ändå!

*

In i Mr Botts biblioteksrum trädde två skogvaktare, vardera hållande två barn i nacken. Den ene höll två smutsiga och

rivna pojkar, den andre en pojke och en smutsig och trasigt klädd liten flicka. Sist i raden följde en hund av blandras ...

– Dom här höll på å' gjorde ofog i skogen, herrn! sade den förste vaktaren. Dom har va'tt där förr, men vi har inte knipit dom förrän nu ... å' en byracka har dom me' sej. Dom måste näpsas ordentligt herrn! Ordentligt!

Mr Bott, som var ny på stället och inte precis begrep sig på något sådant här, kastade en trött blick på brottslingarna. Han såg särskilt på Violet men utan att känna igen henne. Ty sin söta och fina lilla dotter kände han ju – han såg henne minst en gång varje dag! Vem skulle inte känna igen ett sådant litet praktbarn som Violet Elisabeth? Så söt, så skinande vit, så välfriserad och så rosig på kinderna!

Denna smutsiga, rivna och okammade lilla varelse, ja – inte kände han henne. Violet tittade tyst och oroligt på fadern. Händelsevis kom hennes ”fröken” in i rummet. Inte heller hon anade sanningen.

– Har herrn hört något ännu? frågade hon med gråt i rösten.

– Nej, sade Mr Bott dystert. Hälsa frun, att jag ringer till polisen ideligen ... Är frun bättre nu?

– Nej, hon får nya anfall i ett ...

Mr Bott stönade. Alltsedan Violet försvunnit, hade hennes mor fått hysteriska anfall uppe på sitt rum. Också barnsköterskan fick anfall – men på sitt rum. Husan skulle också ha fått anfall, ifall hon inte haft så mycket att göra.

– Frun orkar inte längre tala, upplyste barnsköterskan.

Mr Bott stönade åter. Så vände han sig till vaktarna och barnen.

– Ni vet, vad dom heter och var dom bor? Bra! Och hör nu på, barn ... ge er ut och leta efter min lilla flicka! Hon är försvunnen. Leta överallt här omkring! Om ni finner henne, ska' ni inte bli straffade. Begrips?

Alla fyra försvunno. I skogen höllo de rådslag.

- Dom letar efter dej! Och du är här.
- Ja, medgav Violet, det är jag ...
- Bra ... då ska' vi *hitta* dej å' föra dej hem igen!
- Men jag vill vara med er!
- Du kan inte vara me' oss jämnt, sade Bill. Vi måste också strax ge oss hem, å' vi ä' hungriga, å' nu ska' vi föra hem dej! Kanske får vi någe' för besväret ...
- Allright, sade Violet och höll fram ansiktet, ifall ni allihop kysser mej, får ni hitta mej å' ta' mej hem till pappa!

*

Där stodo de nu åter framför Mr Botts skrivbord. Violet klev fram.

- Vi har hittat henne, sade Bill.
  - Var är hon?
  - Det är jag, pappa!
  - Du?! Violet?! utbrast Mr Bott.
  - Men ... men ... nej det är omöjligt!
- Och så ringde han efter barnsköterskan.
- Är det där Violet?
  - Ja, pappa, sade Violet åter.
  - Arma barn! utbrast sköterskan och sköt håret ur Violets ansikte.
  - Gudskelov! Tag henne med er och ... ja, försök, hur ni vill, att göra henne ren. Tala om det för frun! Men ni, pojkar, kan stanna här.
  - O, mitt lilla lamm! suckade sköterskan i dörren. Mitt lilla lamm ...
- Det dröjde inte länge, förrän de återvände, och nu var Violet åter full av skönhet: ljusa lockar och skinande renhet. Hon bar en luftig tyllklänning och ljusblått sidenskärp. Mr Bott andades djupt.
- Gå efter hennes mor! sade han.

Mrs Bott formligen rusade in i rummet. Hon var ännu upprörd och slöt våldsamt Violet till sin flämtande barm.

– Mitt barn, mitt älskade barn!

– Jag var en *squaw*, upplyste Violet.

– Men huru ... ? började Mrs Bott med Violet i sina armar.

– De här gossarna hittade henne, sade Mr Bott.

– Så rart, så stilig! Och en av dem är den där lilla gossen, som lekte så snällt med henne i går! Jag tycker att var och en av dem borde få tio shillings! Inte sant, Joe?

– Joo, kanske ... sade Mr Bott och erinrade sig, huru Violet sett ut, då hon kom hem.

– Men Joe, då! utbrast Mrs Bott upprörd. Sätter du då inget värde på Violet?

Mr Bott drog hastigt upp plånboken ...

*

Pojkarna traskade hemåt.

– Tänk, vad de' gick bra alltihop, sade Ginger eftertänksamt och klämde lycksaligt på sin sedel, men tänk om det gått galet?! Inte har vi haft vidare livat, men vi fick ju pengar!

– Jäntor ställer alltid till med rackartyg, sade Bill. Det är bäst, man aktar sej ...

– Försök, du Bill, ifall du kan! sade Douglas, vilken fått upp ögonen för kvinnornas farlighet. Om dom bara vill åt dej, så hjälper de' inte, vad du än gör för å' försvara dej!

– Jag tänker aldrig gifta mej me' nå'n jänta! sade Bill.

– Det vet du inte, invände Douglas dystert, tänk ifall *hon gifter sig me' dej?*